

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 15CoPr/1/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8110232954
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Ilčinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2012:8110232954.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Ilčinovej a členov senátu JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Evy Šofrankovej v právnej veci žalobcu Z. G., nar. X X. XXXX, bytom K., M. S. č. XX, právne zastúpeného JUDr. Martinom Staroňom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom v Prešove, Hlavná 89 proti žalovanému Obvodnému úradu Prešov, Námestie Mieru 3, 081 92 Prešov, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o vzájomnej žalobe žalovaného o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 16 C 253/2010-67 zo dňa 22. 9. 2011 takto

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania.

Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti dohody o skončení pracovného pomeru zo dňa 28. 10. 2010 a určenia, že pracovný pomer medzi ním a žalovaným naďalej trvá a žalovaný je povinný pridelovať mu prácu podľa pracovnej zmluvy. Súčasťou žaloby bol aj nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1. 11. 2010 do 30. 4. 2011 v celkovej výške 3825 Eur. Súd prvého stupňa zamietol aj vzájomnú žalobu žalovaného a vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Vychádzal zo skutkového zistenia, že medzi žalobcom ako zamestnancom a Školskou správou Prešov so sídlom v Prešove bola dňa 27. 12. 1990 uzavretá pracovná zmluva, na základe ktorej mal žalobca vykonávať prácu vodiča. Žalovaný žalobcovi v súvislosti s právnou úpravou danou Zákonom č. 254/2007 Z.z. oznámil prechod práv a povinností z pracovno-právneho vzťahu, v dôsledku čoho sa zamestnávateľom žalobcu stal žalovaný. Žalobca bol zaradený na odbor ekonomický, oddelenie vnútornej prevádzky pracoviska Obvodného úradu v Prešove s tým, že ostatné práva a povinnosti z jeho pracovno-právneho vzťahu ostali nezmenené. V čase prechodu práv a povinností z pracovno-právneho vzťahu bolo pracovnou náplňou žalobcu okrem iného aj vedenie skladu drobného hmotného majetku a pomocného materiálu a vedenie prepísanej evidencie v účelovom zariadení, vedenie a bežná údržba cestných motorových vozidiel určených na prepravu osôb a tiež vedenie predpísaných evidencií o prevádzke vozidla. Bol zaradený do tarifnej triedy 5. Z rozhodnutia o organizačnej zmene vydaného žalovaným dňa 27. 10. 2010 pod č. 1/2010/024942 mal súd prvého stupňa za preukázané, že sa zrušilo okrem iného aj pracovné miesto, ktorému bolo pridelené ID00030001 skladník v zmysle personálneho rozkazu Ministerstva vnútra SR č. 460/2010. Na tomto pracovnom mieste s uvedeným ID číslom bol zaradený žalobca. Na základe tejto organizačnej zmeny bol dňa 28. 10. 2010 vykonaný pohovor so žalobcom v súvislosti so skončením pracovného pomeru, pričom pracovný pomer mal končiť dohodou ku dňu 29. 10. 2010. V zázname žalobca uviedol, že nesúhlasí so zaradením ako skladník, ale chce výpoveď, resp. dohodu ako šofér. Dňa 28. 10. 2010 bola podpísaná medzi žalobcom a žalovaným dohoda o skončení pracovného pomeru, v zmysle ktorej mal pracovný pomer skončiť dňom 29. 10. 2010. Táto dohoda bola nahradená ďalšou dohodou

podpísanou dňa 29.10.2010, podľa ktorej pracovný pomer mal skončiť k 31. 10. 2010. Dôvodom pre ukončenie pracovného pomeru bolo zrušenie pracovného miesta skladníka v odbore ekonomickom, oddelenie vnútornej prevádzky žalovaného, na ktorom mieste bol zaradený žalobca, ktorý zároveň vykonával funkciu vodiča. Bolo dohodnuté odstupné vo výške 3 funkčných platov podľa Zákonníka práce a odstupné vo výške 1 funkčného platu podľa kolektívnej zmluvy. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanovením § 1 ods. 4, § 59 ods. 1, § 60 ods. 1 až 3, § 77 Zákonníka práce, ako aj ustanovením § 37 ods. 1 a § 49a Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že rozhodnutie žalobcu ukončiť pracovný pomer so žalovaným nebolo ovplyvnené okolnosťami, ktoré by mohli viesť k záveru v tom zmysle, žeby nekonal slobodne a vážne. Mal zato, že vážnosť konania žalobcu nebola ovplyvnená ani stresom v zmysle prekvapivosti po získaní vedomosti o tom, že práve s ním má byť skončený pracovný pomer, keďže svoje rozhodnutie ukončiť so žalovaným pracovný pomer dohodou podpísal dvakrát s odstupom jedného dňa, teda mal dostatočne dlhý časový priestor na uvedenie si toho, aké dôsledky pre neho podpísanie dohody o skončení pracovného pomeru bude mať. Neakceptoval námietku žalobcu, že nemohol s ním byť skončený pracovný pomer dohodou, keďže bolo zrušené pracovné miesto skladníka, pričom on sám skladníkom nebol. Podľa názoru prvostupňového súdu hodnotenie správnosti označenia pracovnej pozície, na ktorej bol žalobca zaradený a z titulu ktorej poberal aj plat, nemalo význam vo vzťahu k posúdeniu platnosti dohody o skončení pracovného pomeru. Dohodu o skončení pracovného pomeru posúdil ako dvojstranný právny úkon vyjadrujúci súhlasné prejavy dvoch strán smerujúce k tomu istému cieľu. Dôvod skončenia pracovného pomeru hodnotil ako pohnútku smerujúcu k skončeniu pracovného pomeru dohodou, pričom omyl v pohnútku v súlade s § 49a Občianskeho zákonníka nerobí právny úkon neplatným. Mal za to, že v danom prípade nešlo však ani o omyl v pohnútku, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Súd prvého stupňa zamietol aj vzájomnú žalobu žalovaného z dôvodu, že žalobca bol odmeňovaný vo výške, aká prináležala platovej triede 5-ke, pričom žalobca aj v skutočnosti vykonával práce zodpovedajúce tomuto zaradeniu.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keďže žalobca bol neúspešný vo vzťahu k žalobe a žalovaný vo vzťahu k vzájomnej žalobe.

V zákonom stanovenej lehote podal proti výroku, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá, odvolanie žalobca. Mal za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec aj nesprávne právne posúdil. Zdôraznil, že k ukončeniu pracovného pomeru medzi ním a žalovaným došlo tak, že dňa 28. 10. 2010 sa uskutočnil pohovor, z ktorého bol vyhotovený písomný záznam. Na tomto pohovore mu bolo oznámené, že na základe personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 460/2010 z 27. 10. 2010 s účinnosťou od 1. 2. 2011 sa zrušuje pracovné miesto skladníka v odbore ekonomickom, oddelenie vnútornej prevádzky Obvodného úradu Prešov, v dôsledku čoho bolo vydané žalovaným rozhodnutie o organizačnej zmene č.p. 1/2010/024942 zo dňa 27. 10. 2010. Namietal, že už pri tomto pohovore tvrdil, že na neho sa personálny rozkaz nevzťahuje, keďže sa zrušuje miesto skladníka, pričom on vykonáva prácu vodiča. V tomto zmysle obsahuje záznam o pohovore poznámku, že nesúhlasí so zaradením ako skladník, ale chce výpoveď ako šofér. Trval na tom, že dohodu o skončení pracovného pomeru podpísal v strese pod psychickým tlakom a v stave, kedy si neuvedomoval, že podpisuje dohodu o skončení pracovného pomeru. Medzi pohovorom a podpisom dohody o skončení pracovného pomeru ubehlo veľmi málo času, pričom si v strese neuvedomil, čo podpisuje. Konaním žalovaného bol uvedený do omylu, keďže mu bolo mylne oznámené, že jeho pracovné miesto sa zrušuje. Poukázal na výpovede svedkov, ktorými bolo preukázané, že vykonával funkciu vodiča a nie funkciu skladníka a že ako skladníčka bola zamestnaná svedkyňa V. S., ktorá mala oficiálne protokolom odovzdaný sklad, mala zaň hmotnú zodpovednosť a vydávala všetky pracovné pomôcky a potreby zo skladu. Trval na tom, že na neho sa nevzťahoval personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 460/2010, ktorým bolo zrušené pracovné miesto skladníka, keďže on vykonával prácu vodiča a nie skladníka. Nesprávne skutkové zistenia prvostupňového súdu videl v tom, že jeho konanie nepovažoval za konanie v strese, v ťaživom stave pod určitým tlakom. Poukázal na to, že bolo pre neho ťažké vykonávať prácu vodiča na rôzne dlhých trasách s myšlienkou na to, že je vo výpovednej dobe, že mu skončí pracovný pomer uplynutím výpovednej doby, keďže pod vplyvom nepozornosti mohol spôsobiť dopravnú nehodu a zranenie ľudí. Preto sa pod tlakom okolností, v strese, pod psychickým tlakom rozhodol pre skončenie

pracovného pomeru dohodou. O tomto stave svedčí potvrdenie od psychiatria, u ktorého musel hľadať odbornú pomoc. Vyslovil názor, že na daný prípad malo byť aplikované ustanovenie § 49a Občianskeho zákonníka, ako aj rozhodnutie R 57/1968. V zmysle tohto rozhodnutia nebola daná príčinná súvislosť medzi zrušením pracovného miesta, resp. nadbytočnosťou pracovníka a organizačnými zmenami. Pokiaľ by žalobcovi nebolo na pohovore dňa 28. 10. 2010 prezentované, že došlo k zrušeniu jeho pracovného miesta, tak by nikdy nebol dohodu o skončení pracovného pomeru podpísal. Konal tak v omyle vychádzajúc zo skutočnosti, ktorá je pre jeho uskutočnenie rozhodujúcou. Dohodu podpísal totižto len z dôvodu, že mu bolo oznámené, že jeho pracovné miesto je zrušené, pričom žalovaný o tomto omyle musel vedieť. Súdu prvého stupňa vytkol nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka. Mal za to, že v danom prípade došlo k omylu ohľadne rozhodujúcej skutočnosti - údajného zrušenia pracovného miesta a nie v pohnútke. Trval na tom, že žalovaný ho uviedol do omylu tým, že jeho pracovné miesto je zrušené, že nemá pre neho žiadnu prácu, v dôsledku čoho dohodu o skončení pracovného pomeru podpísal. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť a žalobe vyhovieť, resp. rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 24. 11. 2011. Tvrdenia žalobcu o strese a psychickom nátlaku pri podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru považoval za nepreukázané a vyvrátené viacerými svedeckými výpoveďami. Trval na tom, že na žalobcu nebol vyvíjaný žiaden nátlak na uzatvorenie dohody, ale bol mu vysvetlený rozdiel medzi výpoveďou a dohodou o skončení pracovného pomeru, rovnako ako aj výhody a nevýhody skončenia pracovného pomeru dohodou a výpoveďou, na čo žalobca reagoval tak, že chce radšej skončiť pracovný pomer hneď a nie ešte pracovať počas výpovednej doby tak, ako väčšina zamestnancov. Poukázal tiež na to, že žalobca podpísal dohodu dvakrát, a to dňa 28. 10. a 29. 10. 2010, pričom medzi týmito dvoma podpismi uplynula dlhšia doba a žalobca si svoje rozhodnutie mohol premyslieť. Dohodu podpísal bez psychického či fyzického nátlaku, slobodne a vážne. Za nepravdivé považoval aj tvrdenie žalobcu, že bol uvedený do omylu, keďže pri pohovore bol informovaný o zrušení pracovného miesta, na ktorom bol zaradený. Trval na tom, že v konaní bolo preukázané, že žalobca bol zaradený na mieste, ktoré bolo personálnym rozkazom Ministerstva vnútra SR č. 460/2010 zrušené, pričom aj v pracovnej náplni mal uvedené vedenie skladu drobného hmotného majetku a pomocného materiálu a vedenie predpísanej evidencie v účelovom zariadení. Jeho tvrdenie o podpísaní dohody v strese a pod psychickým tlakom považoval za účelové, keďže v konaní bolo preukázané, že žalobca tak pri pohovore o skončení pracovného pomeru, ako aj pri podpísaní dohody vedel rozpoznať a posúdiť skutočnosť, okolnosti, aj následky svojho rozhodnutia a konal po ich zvážení. Za účelové považoval aj tvrdenie o poskytnutej odbornej lekárskej pomoci, keďže túto vyhľadal až s týždňovým odstupom od podpísania dohody, preto sa nedá takýmto lekárskeym potvrdením preukázať, že v čase konania pohovoru a pri podpísaní dohody nebol schopný rozpoznať a zvážiť svoje konanie a jeho dôsledky. Dohoda o skončení pracovného pomeru obsahovala podstatné náležitosti, a to vôľu účastníkov skončiť pracovný pomer a deň jeho skončenia a keďže tento prejav vôle bol vykonaný slobodne a vážne a bez akéhokoľvek nátlaku, tak ide o platný právny úkon. Zdôraznil, že žalobca bol pri pohovore o skončení pracovného pomeru informovaný o personálnom rozkaze ministra vnútra SR, ktorým bolo zrušené funkčné miesto, na ktorom bol zaradený a to, že po uplynutí 6 rokov od svojho zaradenia toto zaradenie namietal, nie je preukázaním, že bol uvedený do omylu. Jeho zaradenie mu bolo známe z podpísanej a prevzatej pracovnej náplne zo dňa 15. 3. 2004 a 1. 10. 2007, v dôsledku čoho bol zaradený aj do platovej triedy 5-ky. Navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 Zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. O odvolaní bolo rozhodnuté postupom podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., pričom miesto a čas vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu najmenej 5 dní pred vyhlásením.

Odvolaním nebol napadnutý výrok o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného, preto v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa sa stal právoplatným.

Súd prvého stupňa vykonal v predmetnej veci rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k správny skutkovým zisteniam a vyvodil z nich aj správny právny záver. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s výstižným a vyčerpávajúcim odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré poukazuje. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu je potrebné uviesť nasledovné:

Podľa § 60 ods. 1 Zákonníka práce ak sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodnú na skončení pracovného pomeru, pracovný pomer sa skončí dohodnutým dňom.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia dohodu o skončení pracovného pomeru zamestnávateľ a zamestnanec uzatvárajú písomne. V dohode musia byť uvedené dôvody skončenia pracovného pomeru, ak to zamestnanec požaduje, alebo ak sa pracovný pomer skončil dohodou z dôvodov organizačných zmien.

V predmetnom konaní na základe predložených listinných dôkazov (dohody o skončení pracovného pomeru uzavretej dňa 28. 10. 2010 a 29. 10. 2010) bolo preukázané, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá dohoda o skončení pracovného pomeru z dôvodu organizačných zmien. Táto organizačná zmena sa týkala pracovníka zaradeného na pracovnej pozícii skladník, ktorej pracovnej pozícii zodpovedalo pracovné zaradenie žalobcu. Takéto pracovné zaradenie existovalo u žalobcu od roku 2004, pričom navyše súviselo s platovým postupom, teda zaradením do 5-ej platovej triedy. Tejto skutočnosti si musel byť žalobca vedomý zvlášť za situácie, keď prácu zodpovedajúcu aj výkonu práce skladníka aj riadne realizoval. Nič na tom nemení skutočnosť, že u žalobcu išlo o kumulovaný výkon prác, a to skladníka a šófera.

Žalobcom je namietaná neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru, pričom dôvodom neplatnosti malo byť nie slobodné rozhodnutie žalobcu, ako aj omyl vyvolaný žalovaným.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Žalobca v predmetnom konaní nepreukázal, že dohodu o skončení pracovného pomeru uzavrel v tiesni, v strese a pod nátlakom. Naopak, výpovede svedkov vypočutých v konaní preukázali, že žalobca bol s dôvodmi skončenia pracovného pomeru dostatočným spôsobom oboznámený a že mal časový priestor, počas ktorého si mohol zvážiť dôsledky svojho konania. To, že bol s odstupom týždňa ošetrovaný u psychiatri, nemôže byť bez ďalších preukázateľných skutočností dôkazom o podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru pod nátlakom, teda neslobodne. Ak žalobca po podpísaní dohody o skončení pracovného pomeru mal v úmysle zmeniť svoje predchádzajúce rozhodnutie, tak návšteva u psychiatra sa javí ako účelová.

Podľa § 49a Občianskeho zákonníka právny úkon je neplatný, ak ho konajúca osoba urobila v omyle vychádzajúcom zo skutočnosti, ktorá je pre uskutočnenie rozhodujúca, a osoba, ktorej bol právny úkon určený, tento omyl vyvolala alebo o ňom musela vedieť. Právny úkon je takisto neplatný, ak omyl táto osoba vyvolala úmyselne. Omyl v pohnútky nerobí právny úkon neplatným.

Neplatnosť dohody o skončení pracovného pomeru nebolo možné posúdiť ani v zmysle vyššie citovaného ustanovenia, ako to správne uzavrel aj súd prvého stupňa. Žalovaný evidoval v posledných 6 rokoch žalobcu v pracovnej pozícii, ktorá bola zrušená, preto na jeho strane neexistoval dôvod, pre ktorý by mal žalobcu uviesť do omylu. Žalobcovi bolo jasne a určite oznámené, že dochádza k zrušeniu miesta skladníka, na čo reagoval tým, že chce, aby došlo k skončeniu pracovného pomeru u neho ako u vodiča. Napriek tejto výhrade však dohodu podpísal, uvedomujúc si svoju skutočnú pracovnú pozíciu. Žalovaný pri uzatváraní dohody o skončení pracovného pomeru neuviedol žalobcu do omylu, ale tomuto oznámil iba skutočnosti vyplývajúce z vykonanej organizačnej zmeny a nadväzujúce na pracovné postavenie žalobcu. Za takejto situácie nie je možné uvažovať o akomkoľvek vyvolaní omylu zo strany žalovaného.

S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. vrátane výroku o trovách konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., keďže úspešný žalovaný si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.